

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **RNDr. Z. H., CSc.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 10. 2005, č. j. 33 Cad 88/2005 – 20,

t a k t o :

- I. Řízení **se zastavuje.**
- II. Žalovaná **je povinna** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 1600 Kč ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokátky JUDr. Ireny Strakové, se sídlem Žitná 45, Praha 1.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Brně, shora blíže specifikovaného, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 5. 2005, č. X, jímž žalovaná zamítla stěžovatelovu žádost ze dne 8. 2. 2005 o přiznání vyrovnávacího přídatku k úhrnu důchodů vyplácených jednak Sociální pojišťovnou – ústředím v Bratislavě, jednak Českou správou sociálního zabezpečení podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, a podle Smlouvy o sociálním zabezpečení mezi Českou republikou a Slovenskou republikou, uveřejněné pod č. 228/1993 Sb. Své rozhodnutí žalovaná odůvodnila tím, že podle § 4 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. (dále jen „zdp“) se z důchodového pojištění poskytují pouze vyjmenované druhy důchodů; jiné dávky, např. vyrovnávací přírůstek se z českého důchodového pojištění neposkytují. Smlouva č. 228/1993 Sb., ani jiný právní předpis platný v současné době na území ČR rovněž neobsahují ve svém výčtu dávku nazvanou „vyrovnávací přírůstek“ ve smyslu, který svojí žádostí žalobce sleduje. Ani pro rozdíl mezi úhrnem důchodů vyplácených úřady uvedenými shora a nekonkretizovaným důchodem zaručeným podle zákona důchodového pojištění občanům ČR, není podle žalované v současném českém právním řádu opory, mj. proto, že zákon o důchodovém pojištění nestanoví občanství ČR jako podmínku pro nárok na žádný z druhů důchodů podle tohoto zákona poskytovaných. S odvoláním na ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) zdp, je dobou důchodového pojištění doba účasti na tomto pojištění, mj. doba pracovního poměru, za kterou bylo v České republice zapláceno pojistné na důchodové pojištění, přičemž takovou dobou je v případě žalobce doba od 1. 1. 1996 do 31. 7. 2002. Podle ustanovení § 13 odst. 1 se za dobu důchodového pojištění považují též doby zaměstnání získané před 1. 1. 1996 podle předpisů platných před tímto dnem. Mezi tyto předpisy patří nejen zákon č. 100/1988 Sb. o sociálním zabezpečení, ve znění účinném

ke dni 31. 12. 1995, ale také Smlouva č. 228/1993 Sb. Podle článku 20 odst. 1 této Smlouvy se doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení České a Slovenské federativní republiky považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské federativní republiky, nebo naposledy před tímto dnem. Protože zaměstnavatel žalobce měl k tomuto dni sídlo na území dnešní Slovenské republiky, považují se doby zaměstnání žalobce získané do 31. 12. 1992 za doby zabezpečení Slovenské republiky, a proto tyto doby i dobu po rozdělení České a Slovenské federativní republiky získanou na území Slovenské republiky, tj. od 1. 1. 1993 do 31. 7. 1994, započítala podle právních předpisů Slovenské republiky Slovenská pojišťovna v Bratislavě a vyčíslila výši důchodu žalobci jí vypláceného.

Česká správa sociálního zabezpečení z doby po rozdělení České a Slovenské federativní republiky v období do 31. 12. 1995 započítala dobu zaměstnání žalobce získanou na území této republiky (od 1. 8. 1994 do 31. 12. 1995) a přičítala ji k době důchodového pojištění získané po tomto datu a vyčíslila tak částku stanovenou podle zákona o důchodovém pojištění s přihlédnutím k příslušným ustanovením uvedené smlouvy. Uvedla, že ani pro zvýšení takto vyčíslené částky není v českém právním řádu opory.

V daném případě se primárně jedná o posouzení aplikace shora citované Smlouvy mezi Českou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení na právní vztahy důchodového pojištění. Poněvadž před Ústavním soudem probíhalo řízení (sp. zn. Pl. ÚS 4/06), jehož výsledek mohl významně ovlivnit posouzení právních otázek spojených s nároky v oblasti důchodového pojištění po zániku ČSFR, rozhodla předsedkyně senátu usnesením ze dne 3. 1. 2007, č. j. 4 Ads 116/2005 – 43, o přerušení řízení v této věci do doby skončení řízení před Ústavním soudem.

Přípisem ze dne 6. 10. 2008 Česká správa sociálního zabezpečení sdělila zdejšímu soudu, že na základě vývoje v judikatuře Ústavního soudu vydala ve věci nové rozhodnutí, jehož opis bude Nejvyššímu správnímu soudu doručen přibližně do 3 týdnů.

V podání ze dne 12. 11. 2008 nadepsaném „kasační stížnost - zpětvzetí (§ 62 odst. 4 s. ř. s.)“ zástupkyně stěžovatele uvedla, že její mandant (stěžovatel) obdržel rozhodnutí žalované ze dne 10. 10. 2008, č. X, kterým se vyhovuje jeho žádosti o přiznání vyrovnávacího přídatku k důchodu vyplácenému ze SR podle Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení. Novým rozhodnutím žalované byl mandant plně uspokojen a proto bere podanou kasační stížnost ze dne 17. 5. 2005 zpět a navrhuje zastavení soudního řízení.

Podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li návrhovatel svůj návrh zpět.

Poněvadž projev vůle stěžovatele, jímž jednoznačně došlo ke zpětvzetí kasační stížnosti, nevzbuzuje pochybnosti, Nejvyšší správní soud usnesením v souladu s ustanovením § 47 písm. a) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. řízení zastavil.

Podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (použitého pro řízení o kasační stížnosti na základě ustanovení § 120 s. ř. s.) nemá v zásadě žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba (kasační stížnost) odmítnuta. Vzal-li však žalobce podaný návrh (kasační stížnost) zpět pro pozdější chování žalovaného nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení žalobce, má žalobce proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. V projednávané věci vzal žalobce svou kasační stížnost zpět pro pozdější chování žalované, která vydala ve věci nové rozhodnutí, jímž jeho požadavku vyhověla. Žalobce má proto nárok

na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které jsou představovány odměnou za 2 úkony advokátky v této věci (příprava a převzetí zastoupení, sepsání kasační stížnosti) á 500 Kč (§ 9 odst. 2, § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. - advokátní tarif), k čemuž je třeba přičíst ve smyslu § 13 téže vyhlášky náhradu hotových výdajů, která činí paušální částku 300 Kč na jeden úkon právní služby. Celkem činí náhrada nákladů řízení 1600 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu